

פחד דוד

עלון שבועי בעניי פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנשיאות בנש"ק טורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 608

משכיל לדוד

פרשת שמיני

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

חוט שהיה מעליו, כדי שלא תהיה לו אפשרות להוריד ראשו ולהתנמנם. ומספרים על אחד מגדולי ישראל שהיה אוחז בנר ולומד לאורו, וכל כך היה שקוע בלימודו עד שלא נתן ליבו לאצבעותיו שנכוו משלהבת הנר. ואשתו שהריחה ריח בשר חרוך, היא שהצילה אותו.

סיפורי גבורה רבים מתהלכים אף על אנשים הנחשבים מפשוטי העם, שזכו לקיים את מצוות ה' במסירות נפש גדולה ועצומה. הנה בעיר בני ברק התגוררו זוג שעלו מברית המועצות לפני שנים אחדות, וכשהבעל נפטר קראה האשה לכמה מרבני העיר ובקשה לקיים לו הלוייה מכובדת רבת משתתפים, כדי לחלוק לו את כבודו האחרון. וכששאלו אותה לפשר בקשתה ומהו הדבר המיוחד שמצאה בו, סיפרה להם האשה שבמשך שהותם בסיביר זה למעלה משישים שנה מיום נישואיהם, לא נגע בה כלל היות ולא היה שם מקווה טהרה. וכששמעו זאת רבני העיר התפעלו מאוד מכח גבורתו הרוחנית, ואמרו בוודאי ראוי אותו יהודי קדוש וטהור לחלוק לו במותו כבוד גדול כי מסר נפשו במסירות אין קץ על מצות הטהרה. ואכן כבוד גדול עשו לו ונכחו עם רב בהלוייתו. מכאן נלמד שאת מצוות ה' חובה עלינו לקיים עם כל דקדוקי הדין ועם כל פרטי המצוה ולעטרם בהידור רב ובשלמות.

אולם גם במצוות צריך האדם להפעיל את שיקול דעתו, ולעשות אותם בחכמה ובתבונה ובמידה הנכונה. כי פעמים יתכן וכדאי לו לאדם לוותר על איזו חומרה שהיא, או לדלג על מידת חסידות מסויימת שאינה מחוייבת על פי הדין, כדי להרבות שלום בית בביתו, או כדי לשמור על השלום בינו לבין חברו. כי הזהירות בענייני בין אדם לחברו, חשובה יותר בעיני הקב"ה מאותה מידת חסידות.

והדברים אמורים בפרט בנושא שלום בית. לדוגמא ידוע הדבר שמעלת כבוד השבת מתבטאת בכך ששולחנו יהיה ערוך במיטב המעדנים, וטבעה של האשה להדר בזה ולעמוד שעות רבות במטבח ולטרוח בהכנתם. ופעמים שב הבעל מן העבודה כשהוא עיף ויגע והוא סר וזועף, ואז מרים קולו בקול עוז לעבר אשתו - לשם מה כל ההכנות הללו מדוע את מפריזה כל כך בהן... ואשה נבונה וחכמה, המבקשת שהשלום ישרור בביתה, עיניה יהיו בראשה וחובה עליה כי תרכין עצמה ותשמע לקול בעלה. וגם אם אינו צודק בטענתו - כדאי לה לוותר על ההידור בהכנות לכבוד שבת, והעיקר להשיג שלום בית. ועליה להפנים בדעתה, שאף אם היא מאכלם כריך בלבד לארוחת שבת, הרי עדיף שיסתפקו בזה וישמחו ושלום הבית יישמר. וגם אם נראה שגרעו ממצוות עונג שבת, רצונו של הקב"ה שישכון השלום ביניהם ומוטב שידלג האדם על מילי דחסידות או על הידור כל שהוא, למען ישרור השלום בביתו.

חסידות; היכן ומתי

"ויקריבו לפני ה' אש זרה אשר לא צוה אתם" (ויקרא י. א)

בתחילת ספר ויקרא נאמר (א. ז): "ונתנו בני אהרן אש על המזבח", שעל אף שהייתה האש יורדת מן השמים - מצווה להביא מן ההדיוט. אך נדב ואביהו עדיין לא שמעו את הדין הזה מפי משה רבינו ע"ה, והם פירשו זאת מדעתם והוסיפו אש זרה אשר לא צוה אותם.

משמע מכאן שעיקר חטאם היה בזה שעברו על ציווי התורה (דברים י"ג. א) "לא תסף עליו ולא תגרע ממנו". כשם שאסור לחסר ממצוות ה', כך אסור להוסיף עליהם מדעתנו, וכל המוסיף גורע. כי כל מצוות ה' ניתנו לנו מן השמים בדיוק המירבי על פי מאזני הזהב אשר ביד ה', ומה לנו בשר ודם שקצרה בינתנו מהבין להתיימר ולהוסיף במצוות, ואף שהיו נדב ואביהו נחשבים לחכמי ישראל ולגדולי הדור, והתורה אמרה (דברים י"ז. י"א) "לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל", ורשות נתונה לחכמים להוסיף גדרים וסייגים מדעתם בכל אשר ימצאו לנכון, כדי לחזק בדקה של תורה - אך למרות זאת כאן נחשב להם הדבר לחטא, כיון שמושה רבינו היה קיים והוא היה ראש הסנהדרין והם הורו הלכה בפני רבם, לכן לחטא יחשב להם על שהוסיפו מצווה מדעתם.

אולם יש לדעת שכל האיסור להוסיף על מצוות התורה, מתבטא בזה שאסור להוסיף עליה מצווה אשר לא צוה ה', כגון המוסיף עוד פרשה בתפילין וכדו', אך מצווה שנצטוונו עליה והאדם מבקש לעשותה בשלמות עם כל הידוריה ודקדוקיה, ודאי שמצווה יש בזה ושכר רב יטול על כך. וכמו במצות תלמוד תורה שאפשר לצאת ידי חובת המצוה בקריאת שמע בבוקר ובערב ודי בכך, (כמובא במסכת מנחות צ"ט): אבל המהדר במצוה זו והוגה בתורה בכל כוחו יומם ולילה - קדוש יאמר לו, וזוהי המצווה בשלמותה. וכמובן שעל זה לא נאמר איסור "בל תוסיף", כי כל המוסיף בעמלה של תורה מוסיפים לו חיים טובים ואשרי לו בזה ובבא. וזוהי עיקר המצווה שיהגה בתורה יומם ולילה בעמל ובטורה.

וכך מצינו בכל חכמי ישראל, שקיימו מצוות תלמוד תורה בשלמותה והמיתו עצמם באהלה של תורה ולא נתנו מנוח לנפשם, ועסקו בה עד כלות הכוחות. הנה סיפרו על רעו וידידו של מר זקני רבינו חיים פינטו זיע"א, הלא הוא רבינו דוד בן חזן צוק"ל, שהיה מניח רגליו בקערת מים קרים כקרח בשעות הלילה כדי שלא ירדם בלימודו, וכך הגה בתורה ללא הפסקה. וכן סיפרו על רבינו שמואל אידלס - המהרש"א צוק"ל, שלא היה מספר את שערות ראשו כדי שיוכל לקשרם על ידי

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il

פרשת שמיני כ"ב ניסן תשע"ב

באר שבע	תל אביב	ירושלים	
18:48	18:47	18:31	הדלקת נרות
19:46	19:47	19:45	מוצאי שבת
20:30	20:29	20:24	רבינו תם

הזמנים הם לפי שעון קיץ

היולול'א דצדיקיא

- כב - רבי יהודה ב"ר שמואל רוזאניס, ה"המשנה למלך"
- כג - רבי משה ב"ר יוסף די טראני
- כד - רבי חיים יצחק חייקין, ראש ישיבת אקסלבן
- כה - רבי חיים הלברשטם מצאנז, מח"ס דברי חיים"
- כו - רבי אפרים נבון, מח"ס "מחנה אפרים"
- כז - רבי יהודה כהנא, מח"ס קונטרס הספקות
- כח - רבי שבתי הורביץ בן השל"ה, מח"ס "ווי העמודים"
- כט - רבי מרדכי שלום יוסף פרידמן מסידיגורא

אמרי חכמים

כשיש הכשר – אין קושיות!

"ולא תטמאו את פְּשׁוֹתֵיכֶם בְּכָל הַשְּׂרָץ הָרוּמֵשׁ עַל הָאָרֶץ"
(יא. מד)

לבש רבי לוי יצחק עוז ותעצמות, ניגש אל הקצב ואמר לו: 'במקום להכות עם הסכין על בשר הדבר אחר, אולי אתה מוכן להכות בי, על הלב שלי'. ובעוד הוא מדבר, פתח הרב את כפתורי חולצתו והצביע על מקום הלב.

שמע האיטליזן היהודי כך, והדברים שיצאו מן הלב נכנסו אל הלב והשפיעו עליו לחדול ממכירת הבשר האסור.

בדרך כלל, טוען הגר"י זילברשטיין שליט"א, המצטט את המעשה בספרו "עלינו לשבח", כאשר גוערים ב'שייגץ' ומנסים למונעו מעשיית עבירות, התגובה תהיה 'אם לא תזוז מכאן, אני אפגע בך'. אבל כאשר ר' לוי יצחק בא מלכתחילה ב'הצעה' שכזו, ואמרו לו שיכוון את הסכין עליו, נסתתמו כל טענותיו של מוכר החזיר, וכמו מאליו הוא חזר בתשובה שלימה.

קושיות שכאלה

מעשה נפלא שארע עם הרמב"ם, המאיר באור יקרות את דברי חז"ל, כי מאכלות אסורות מטמטמות את נפש האדם. סופר על-ידי הגר"ח מבריסק, ומובא בזה מכתב-ידו של המגיד מריטובה, הגר"ר ישכר בער (כתב-יד הגר"ר ישכר בער, המגיד מריטובה). את סיפורו פתח במשפט זה: "ואתה קורא יקר הט אזניך לאשר אספר לך, מה ששמעתי מפי הצדיק אדמו"ר הגאון רשכבה"ג מו"ה חיים סאלעווייצג שליט"א מק"ק בריסק": בזמן ביקורו של הרמב"ם בתימן, כידוע לכל, נתוודע אליו גאון אחד מגאוני הזמן. ואחר ששב הרמב"ם לביתו, היה הגאון הזה כותב אליו שאלות ותשובות תמידין כסדרן.

והנה פעם אחת הגיע אליו מכתב מהגאון ההוא, ובגליון קושיה גדולה בפילוסופיה. ויהי בקרוא הרמב"ם את הקושיה, מאד נתפלא עליה. ותוך שהוא אווח את ראשו בידיו, אמר: קושיה כזאת, איך יעלה על דעת יהודי בראשו... קושיות כאלה אינן עולות על דעת העברי, אלא אם כן נפשו היא נפש טמאה. ונמנע הרמב"ם מלהשיב לו מענה על קושייתו.

משך תקופת ימים המשיך אותו גאון לשגר לרבינו הרמב"ם עוד כמה וכמה מכתבים, עד אשר הרמב"ם הרגיש הכרח להשיבו. וכל תשובתו אל הגאון היתה: "צא ובדוק את השוחטים והבודקים בקהילתך". עם קבלת המכתב מילא הגאון אחר הוראתו המפורשת של הרמב"ם, ואז אז גילה כי זה שלש עשרה שנים האכילו לו, ולכל העיר, נבלות וטריפות. ומזה נטמאה נפשו בו, אשר גם גאון כמותו בא לכדי שאלת קושיה של מינות ואפיקורסות.

שמעתי ממוקורות מוסמכים, סיפר הגאון רבי מנחם צבי ברלין שליט"א ראש ישיבת 'רבינו

חיים עוזר', שבזמן גזירת השחיטה באירופה אמר מרן הגאון רבי חיים עוזר זצ"ל יסוד גדול בענייני עבודת השם. היסוד הזה לא התפרסם דיו, ולכן חשוב מאוד לשנן אותו לנו ולבני בנינו. יש יהודים שומרי מצוות הסבורים, אמר מרן הגאון רבי חיים עוזר זצ"ל, שכאשר הם מקיימים מצוות, הם עושים בכך טובה להקב"ה, ודואגים את דאגתו, ובמציאות אין הדברים כך. בין אם אנחנו נשמור מצוות, ובין אם חלילה לא, המצוות תשמורנה על עצמן...

הנה ניקח כדוגמא את המקרה בעניין השחיטה; אם חשבנו לרגע שאנחנו שומרים על הכשרות, צריכים לידע אל-נכון שהכשרות תשמור על עצמה.. אבל הדגיש מרן הגאון רבי חיים עוזר זצ"ל – אם אנחנו לא שומרים דינו על הכשרות, ולא מקפידים בה על כל קוצו של יו"ד. היא בורחת מאתנו! לוקחים אותה מאיתנו! לא מאפשרים לנו לשמור אותה!... וזו היא משמעותה של גזירת השחיטה שנגזרה עליו, זעק רבי חיים עוזר מנהמת ליבו. כך הדברים פועלים גם כאשר ליתר המצות, המשיך הגאון זצ"ל. אנחנו חושבים שעושים טובה למישהו ששומרים על השבת, שמקפידים על כל מצוותיה וסייגיה, אבל צריכים לדעת שהדבר אינו כן. השבת תשמור על עצמה, היא תמשיך להתקיים לנצח נצחים, אבל אם אנחנו מזלזלים חלילה בכהוא זה בהלכותיה של השבת, היא תברח מאתנו! יקחו לנו אותה ולא יאפשרו לנו לשומרה. ("טובך יביעו").

בתקופת מלחמת העולם נתקלו יהודים בנסיונות קשים מאוד בענייני הפרנסה, עד שהיו גם כאלה שפתחו חנויות למכירת בשר דבר אחר. רבי לוי-יצחק בנדר זצ"ל, מנהיגם הרוחני של חסידי ברסלב, ראה זאת ונשמטו כמעט ופרחה מרוב צער.

פעם, עבר צדיק זה ברחוב העיר, (ולפי עדות חתנו, הרב מרדכי לסקר, היה מדובר בעיר מרכזית בגרמניה), והנה הוא מבחין בחנות של יהודי בה מוכרים דבר אחר. הוא ניכנס לחנות ורואה שהקצב מכה בסכינו על הבשר, כדי לחותכו ולהכינו למכירה.

הופיע הספר שרבים ציפו לו!

"אנשי אמונה"

זהו סיפור תולדותיהם, חייהם ופועלם של צדיקי משפחת פינטו זיע"א

ניתן להשיג במשרדי המכון בטל: 02:64.33605
הפצה ראשית: משיח נידם - 02:5400902

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

מעיד ומצטרף

המעיד בבית דין על חבריו, והוא יחיד, אינו נאמן, ולכן עובר באיסור 'לא יקום עד אחד באיש לכל עוון ולכל חטאת'.

המצטרף לחבורת בעלי לשון הרע, לספר או לשמוע, עובר ב'לא תהיה אחרי רבים לרעות', שזו אזהרה שלא להצטרף לעושי עוולה.

שתיקה שהיא כהודאה

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

"ויאמר משה אל אהרן
הוא אשר דבר ה'
לאמר בקרבי אקדש
ועל פני כל העם אכבד
וידום אהרן". (ויקרא יג.)

כך שנו רבותינו במדרש
(ויק"ר יב, ב):

"אמר משה לאהרן; אחי! בסיני נאמר לי שאני עתיד לקדש את הבית הזה ובאדם גדול אני מקדשו, והייתי סבור שמא או בי או בך הבית הזה מתקדש, ועכשיו שני בניך גדולים ממני וממך. כיון ששמע אהרן שבניו יראי שמים הם, שתק וקבל שכר על שתיקתו. ומנין ששתק? שנאמר (ויקרא יג) 'וידום אהרן'. ומנין שקיבל שכר על שתיקתו? שזכה ונתייחד אליו הדיבור, שנאמר (ויקרא יח): וידבר ה' אל אהרן."

שומע אני, שיש והאדם מקבל שכר על השתיקה, וכדרך שאמרו בגמרא (זבחים קטו, ב) על הכתוב "עת לחשות ועת לדבר" (קהלת ג, ז) פעמים ששותק ומקבל שכר על השתיקה. ומה טעם היה אהרן שותק?

מפני שנראו לו דברי משה מדבריו, והיה שותק ומודה לדבריו. לפיכך קיבל שכר על שתיקה זו כדי שיראו ישראל וילמדו ממנו.

ואף משה רבינו עשה כן בשעה שקצף על בני אהרן, שנאמר (ויקרא י טז-כ) "ויקצוף על אלעזר ועל איתמר בני אהרן הנותרים" וגו', ושמע לדברי אהרן אחיו כמו שנאמר בענין "וידבר אהרן אל משה הן היום הקריבו את חטאתם" וגו', ומה נאמר מיד אחרי כן? "וישמע משה ויטב בעיניו", שהיה שומע ושותק ומודה לדברי אהרן במקום שנראו לו דברי אחיו מדבריו.

מן המעיין

עליו צרה גדולה מפני
שאינו יודע סופה".

מדוע לא אכלתם
את החטאת
במקום הקודש".

(וי יז.)

את זאת היה דורש
רבי ישראל יצחק
מאלכסנדר: ראשי
התיבות: "מ'דוע ל'א
א'כלתם א'ת ה'חטאת ב'מקום
ה'קודש": "מלא אהבה".

ולפני כן כתוב "ויקצוף משה" - ללמדך, מה טיבו של קצף כשהוא יוצא ממשה רבינו - מלא אהבה.

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"ולא תטמאו בהם". (יא. מג)

אולי שיכין לומר שצריכין ישראל להיזהר, לבל יכנסו לפיהם אפילו בהיסח הדעת. כי ההפרש שבין השוגג למזיד במציאות, זה כשוגג כמזיד. כי התיעוב יעשה מעשהו בנפש אדם אפילו בהיסח הדעת, אלא שישתנה הפגם - במעשה מזיד תעשה נפשו שקץ, ובשוגג - תטמא נפשו ותטמטם, והוא אומרו "ולא תטמאו ונטמתם בהם".

וצריך האדם ליזהר בתוספת זהירות וזריזות, בכל דבר אשר יכנס בגדר ספק שיקוץ זה. ומה גם בזמנים אלו שנוהם האויר והארצות כולן יחד, ואין לך גידולי קרקע שאין בהם מהשיקוץ, שומר נפשו ישמור את הדבר.

"ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח". (י. טז.)

וכך פירש רבי איצ'לה מוולוז'ין: "אמר לו משה, למה את בוש, לכך נבחרת".

כלומר, בשביל שאתה בוש, לפיכך נבחרת לכהן גדול. שכן אהרן בענוונתו הגדולה, אמר בלבו, מי אנכי שאגש לפני הקב"ה לעמוד לשרת לפניו.

עד שאמר לו משה, כי דוקא משום בושה זו עצמה, ומפני הענוה שבו, נבחר לכהונה.

"וידום אהרן". (יג.)

קיבל שכר על שתיקתו. ומה שכר קיבל? שנתייחד עמו הדיבור, שנאמרה לו לבדו פרשת שתויי יין (רש"י).

בגמרא (שבת ל.) אמרו שאין השכינה שורה לא מתוך עצבות, אלא מתוך שמחה של מצוה. וכיוצא בזה אמרו על הנבואה (מדרש הגדול ויגש. מ"ה) שאין הנבואה שורה לא מתוך עצבות, אלא מתוך שמחה של מצוה.

ומכיון שנתייחד הדיבור עם אהרן - מד"ק רבי אברהם סבאע זצ"ל בספרו "צרור המור" - הרי זה הוכחה וראיה כנגד כל העולם שאהרן הצדיק עליו את הדין באמת ובשמחה שלימה. שאלמלא כן, לא היתה השכינה שורה עליו ולא היה הדיבור מתייחד עמו. וזה הוא שכרו.

"וידום אהרן". (יג.)

כתב הרמב"ם בפירוש המשניות (ברכות ט. ה): "חייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה. מה שאמר כשם שהוא מברך על הטובה, רוצה לומר לקבל אותו בשמחה ולב טוב ולכבוש כעסו, ויטיב נפשו כשיברך ד"ן האמת כמו שיעשה בשעה שיברך הטוב והמטיב, וכמו שהיו אומרים החכמים ברוב דבריהם כל מה דעביד מן שמיא לטב. וזה דבר שכלי אצל בעלי השכל ואפ"ל לא הורה הכתוב עליו, לפי שיש דברים רבים נראים בתחילתן טובים ויהיה אחריתם רעה רבה, ועל כן אין ראוי למשכיל להשתומם כשתבא

ארזי הלבנון

לדמותם של חכמי ישראל

הגאון רבי בוגיד חנינא סעדון זצ"ל

כנסת מפואר שם יקבע את תפילותיו ומקום למודו. אולם הוא סרב ואמר שבתי כנסת רבים יש בכל מקום. "אני חפץ בשיבה על טהרת למודי הקדש". וכך הקים את ישיבתו ללא כל תערובת של למודי חול, כאשר בכך ויתר על כל תקציבי וסיוע המדינה.

כשנתיים לאחר שהקים את מוסדות החינוך, ביקש רבי בוגיד חנינא זצ"ל בפתע פתאום לקיים אסיפה דחופה של ראשי הקהילות והרבנים, מבלי להוסיף מילה וחצי מילה על מטרת האסיפה הדחופה. לאחר שכל המוזמנים הגיעו והתיישבו במקומותיהם, וכשצלידו ישב ר' צבי עמר נשיא הקהילה היהודית בצרפת, הוציא הרב זצ"ל מסמך שכתב בכתב ידו ובו הוא פונה לראשי הקהילה, שהינם מתחייבים בזאת לא להכניס לימודי חול לתכנית הלימודים בישיבות הקדושות שלנו, אלא לחזק רק את לימודי הקודש כפי המסורת שלנו דור אחר דור. רבי בגיד חנינא ברוב חכמתו חייב את כל הנוכחים לחתום על התקנה, למרות שאז לא היה נראה כל חשש שתהיה התערבות מצד הממשל לתוכן הלימודי, אבל כבר אז עמד על כך בכל כוחו שתהיה התחייבות מפורשת לא להכניס חולין אל הקודש. וכך עד היום תקנה חשובה זו עומדת בעינה.

ראש הקהילה הביע את תמיהתו על הכינוס, מאחר ובודאי שכך ינהגו, כרצונו של הרב. אולם הרב עמד על בקשתו: "אני מאמין לכם. ובכל זאת אני מבקש שאף אדם לא יצא מהחדר בטרם יחתום על המסמך".

ניסים רבים נקשרו בשמו של הצדיק, עוד בימי חיותו. על אחדים מהם מעיד הגר"ח כהן, אשר שמע את המעשים מכלי ראשון. "אנשים מג'רבה ספרו לי, על אחד מבני הקהילה שבנו נתפס למלכות בעקבות בעיה של ענייני מסחר. סבו, נגלה בחלום לאבי הנער ואמר לו: 'רק רבי בוגיד סעדון יוכל להציל אותו. תפנה אליו שיתפלל בעדו'. וכך היה. אבי הנער ניגש אל הרב זצ"ל והפציר בתחנונים שיעתיר בתפילה עבור בנו. הוא התפלל עליו וברכו. ומיד, באופן פלאי שחררו את הנער".

הופעתו הציבורית האחרונה היתה באורח טבעי בכינוס החשוב של 'מרכז רבני אירופה' שתכליתה וענינה ביצור חומות היהדות במדינת צרפת. למרות חולשתו הרבה כשהוא נתמך ע"י יד ימינו הרה"ג רבי שמואל חורי, השתתף בוועידה אליה הוזמן במיוחד הרה"ג רבי יוסף דוד פרנקפורטר - רב קהילת 'עדת יראים' בפדריו. חשיבות רבה ייחס לכנס רם ערך שכזה, שבו דנים רבני צרפת יחדיו כיצד לתרום לביצור חומות היהדות במדינה. זו היתה שאיפתו הטהורה לדאוג לטהרת וקדושת ישראל. זכותו תגן עלינו.

בערב שביעי של פסח, חל יום פטירתו של הגאון רבי בוגיד חנינא סעדון זצ"ל. אחרון תלמידיו המובהקים של מנהיג יהדות ג'רבה, הגאון הצדיק רבי רחמים חי חויתה הכהן זצ"ל, ומי שזכה להעמיד

תלמידים הרבה.

רבי בוגיד נולד בשנת תרע"ו באי ג'רבה, שם שקד על לימוד התורה ויצק מים על ידיו של רבי רחמים חי חויתה הכהן זצ"ל, ומאוחר יותר כיהן כראב"ד העיר ג'רבה.

נכדו של רבי רחמים חי חויתה הכהן - הגאון רבי חיים הכהן, שכיהן כראש ישיבת 'אורחות משה' שבמושב ברכיה, נפגש פעמים רבות עם רבי בוגיד, ולימים סיפר על חשקו והתמדתו בעסק התורה הקדושה, לה היה עד:

"בשנים הראשונות להקמת הישיבה, כאשר התארחתי בביתו היינו עסוקים כל היום בלמוד התורה, כשהוא דאג להשגת התרומות מבני הקהילה. בשעה חמש בבוקר היה מעיר אותי ללמוד יחד קודם לתפילה, וכך המשכנו ללמוד בבית הכנסת כמה שעות לאחר התפילה. לאחר מכן הגענו לביתו, טעמנו פת שחרית והמשכנו בלמוד עד לשעות הצהריים. אני הייתי הולך לנוח, אבל רבי סעדון זצ"ל המשיך לשקוד על התורה. כאשר קמתי המשכנו ללמוד עד לשעה שתיים לפנות בוקר. כך נמשך הדבר במשך מספר שבועות בכל ביקור שערכתי בביתו".

לפני כשני עשורים עקר רבי בוגיד לפריז, שם הקים קהילה יהודית ברובע תשע עשרה לבני העדה, ובמרכזו יסד ישיבה תורנית "תורה ורחמים", על שם רבו המובהק רבי רחמים חי חויתה הכהן זצ"ל ועל שם רבי משה כלפון הכהן זצ"ל, רבו של רבי רחמים. כאב רחום וכמנהיג נאמן דאג לקהילה הג'רבאית בפריז בכל פרט ופרט, ובעיקר נשא על כתפיו את עול החינוך הטהור לבני דור הצעיר שבפריז.

כאשר הגיע לפריז הציעו לפניו בני העדה להקים עבורו בית

אנשי אמונה - תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

אל אבא זיע"א וברך אותו".

זוהי אמונה שלמה וחזקה בהקב"ה. כי אם הלה היה תמה ושואל היכן לפנות כדי למצוא את המעטפה, הרי שאלה שכזו זהו כבר חסרון ופגם באמונה. אבל הוא כששמע את הדברים יוצאים מפי אבא, כל כך האמין בהם עד שכביכול ראה כבר את המעטפה מונחת לנגד עיניו. לכן לא שאל מאומה ויצא מיד לחפש את המעטפה. (מפי מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א)

"סיפר לי אחד האברכים על אביו ע"ה, שפעם ניגש אל הקודש לקבל ברכה וישועה מאדוני אבי מורי רבינו משה אהרון פינטו זיע"א. אבא ענה לו שלא כדרכו ואמר "תן לי צדקה ואברך אותך". "אין לי כסף באמתחתי" - ענה לו הלה. מיד אמר לו אבא זיע"א "ידעתי בני ידעתי שאין לך כסף, אם כן צא לחוץ ובדרך תראה מעטפה שיש בה כסף לרוב והרי היא שלך".

"ואותו יהודי בתמימות ובאמונה שלמה יצא מן הבית ללא שאלות מיותרות ובדרכו אכן מצא מעטפה מלאה בשטרות ובא בחזרה